

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **A.P.**, zast. JUDr. Petrem Medunou, advokátem, se sídlem Revoluční 23, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 10. 2011 čj. 189169/2011-MZE-10000,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 10. 2011 č.j. 189169/2011-MZE-10000, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 č.j. 158498/2011-MZE-12141 a toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v žalobě nejprve rekapituluje, že dne 1. 9. 2011 podala žádost, aby jí byly Ministerstvem zemědělství jako povinným subjektem poskytnuty informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně žádá poskytnutí následujících informací: oficiálních a interních pokynů ve věci právního nakládání a právních postupů udělených povinným subjektem v letech 1993 až 2011 společnosti Lesy České republiky, s.p., a jejím organizačním jednotkám ohledně majetku, který měl během svého života ve vlastnictví JUDr. A.S., a který se v současnosti nalézá na území České republiky. Dne 16. 9. 2011 obdržela žalobkyně od povinného subjektu sdělení č. 158498/2011-MZE-12141 ze dne 15. 9. 2011 o tom, že Ministerstvu zemědělství není známo, že by v předmětné věci vydávalo jakékoliv pokyny.

Žalobkyně následně podala podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím k ministru zemědělství stížnost na postup při vyřizování žádosti informace z toho důvodu, že povinný subjekt postupoval v rozporu se zákonem. K prokázání toho, že žalobkyní požadovanou informaci povinný subjekt disponuje, navrhuje žalobkyně výslech svědka, který tuto skutečnost může dosvědčit. I pokud by povinný subjekt trval na tom, že požadovaná informace neexistuje, s čímž žalobkyně nesouhlasí, při vyřizování žádosti je povinen postupovat v souladu se zákonem, a to konkrétně s ust. § 14 a následujících zákona o svobodném přístupu k informacím, a to především co do způsobu a formy vyřízení takové žádosti, což neučinil, čímž došlo k porušení procesních práv žalobkyně. Proto se žalobkyně stížností domáhala toho, aby ministr zemědělství přikázal povinnému subjektu, aby byla žádost žalobkyně vyřízena, případně aby věc převzal a informaci poskytl sám. Ministr zemědělství žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl podle ust. § 90 odst. 5 ve spojení s § 150 odst. 5 písm. b) správního řádu tak, že podaný rozklad se zamítá a rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 potvrzuje.

Žalobkyně v žalobě namítá skutkové a procesní vady shora uvedeného postupu správních orgánů. Žalobkyně si je jista tím, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje a k tomu opětovně navrhuje výslech svědka Dipl. Ing. K.S. Ministerstvo zemědělství po procesní stránce pochybilo tím, že žádost nevyřídilo způsobem stanoveným zákonem. Přípis ze dne 15. 9. 2011 nesplňuje požadavky na způsob vyřízení žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento přípis nelze považovat za rozhodnutí ani při nejextenzivnějším možném výkladu tohoto slova a neobsahuje ani rozhodovací ani odůvodňovací část. Žalobkyně proto podala stížnost podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou ministr zemědělství naprosto nesrozumitelně prohlásil za rozklad a rozhodl o tom, že rozklad zamítá a rozhodnutí Ministerstva zemědělství potvrzuje, ačkoliv přípis ze dne 15. 9. 2011 vůbec není žádným rozhodnutím, a to ani přesto, že má pro žalobkyni negativní důsledky vzhledem k jeho obsahu.

Vzhledem ke shora uvedenému žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 10. 2011, vyslovil nicotnost rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011, uložil Ministerstvu zemědělství povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení před soudem.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že z přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 zcela zřejmě a jednoznačně vyplývá vůle povinného subjektu neposkytnout informaci z toho důvodu, že touto informací nedisponuje. Proto je tento přípis rozhodnutím v materiálním smyslu a je soudně přezkoumatelný. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007 č.j. 4 As 48/2007-80 ze dne 5. 1. 2006 č.j. 1 As 1/2005. Postup naznačený žalobkyní, tj. postup podle § 16a odst. 6 písm. b) nebo písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím by byl zcela zbytečným formalismem, přičemž by bylo dosaženo stejného výsledku. Proto se žalovaný domnívá, že neformální rozhodnutí Ministerstva zemědělství bylo možné napadnout rozkladem a nikoliv stížností podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto byl podnět žalobkyně označený jako stížnost při vyřizování žádosti informace posouzen podle obsahu jako rozklad, přičemž i pokud by se tímto podáním ministr zemědělství zabýval čistě formalisticky jako stížností na postup při vyřizování žádosti o informaci, o opravném prostředku by rozhodoval stejný orgán.

Žalovaný dále podotýká, že informace požadované žalobkyní se sice v obecné rovině vztahují k působnosti Ministerstva zemědělství, nicméně Ministerstvo zemědělství tyto informace nemá k dispozici. Žádný zákon Ministerstvu zemědělství neukládá povinnost tyto

informace mít, respektive neexistovala a ani neexistuje zákonná povinnost vydat takové pokyny ohledně předmětného majetku.

Žalovaný dále uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím v zásadě neobsahuje ustanovení o vyřizování žádostí ve vztahu k informacím, jimiž povinný subjekt fakticky nedisponuje, tj. které povinný subjekt nevlastní a vlastnit nemusí, avšak které se k jeho působnosti v obecné rovině vztahují. Provedeným šetřením v dané věci bylo zjištěno, že Ministerstvo zemědělství žádné pokyny ve věci právního nakládání a právních postupů udělených Ministerstvem zemědělství letech 1993 až 2011 státnímu podniku Lesy České republiky, s.p., a jeho organizačním jednotkám ohledně předmětného majetku, nejsou ani Ministerstvem zemědělství ani státním podnikem Lesy České republiky, s.p., ani organizačními jednotkami k dnešnímu dni evidovány. Toto zjištění by nemohlo vyvrátit ani případné vyjádření ze strany žalobkyně navrhovaného svědka. Žalovaný současně podotýká, že zákon o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty neopravňuje k provedení navrhovaného úkonu či úkonů typických k dokazování například ve správním řízení, jako je výslech svědka.

Žalovaný je proto toho názoru, že procesní postup v prvním i druhém stupni nebyl v rozporu s právními předpisy, přičemž napadená rozhodnutí jsou správná i po věcné stránce. Proto žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně na výzvu soudu k návrhu na provedení svědecké výpovědi doplnila, že výpovědi jí navrhovaného svědka má být zjištěno, že existují požadované dokumenty a archiválie týkající se oficiálních interních pokynů ve věci právního nakládání a právních postupů, jak požadovala ve své žádosti. O existenci požadovaných informací se svědek dozvěděl zprostředkovaně, když vypracovával odbornou práci na téma výsadby vánočních stromků a za tímto účelem navštívil seminář konající se v lesní školce v Budkově. Během představování mu zástupce ředitele Lesní správy Kubova Huť oznámil, že je mu známo, že svědek je zaměstnancem žalobkyně, která svým uplatněným restitučním nárokem ovlivnila fungování pěti státních lesních správ. Svědek v té době podepsal prohlášení, kde mimo jiné uvedl následující: „Lesní školka Budkov je součástí lesního revíru Kubova Huť, který je součástí Lesní správy Prachatice - Vimperk. Tato státní Lesní správa má v celkové výměře 24 000 ha a skládá z devíti lesních správ. Zástupce ředitele Lesní správy Kubova Huť vysvětlil strukturu správy státních lesů. Uvedl, že z původních státních lesních správ byly vytvořeny společnosti s ručením omezením - s pěti výjimkami. Zůstalo pouze 5 státních lesních správ, které byly znovu ustanoveny po první vlně restitucí. Těchto pět státních lesních správ nebylo převedeno na společnosti s ručením omezením kvůli trvajícím restitučním nárokům žalobkyně. Pro tyto státní lesní správy se musí vést zvláštní záznamy.“

Žalovaný v reakci na toto podání žalobkyně uvedl, že svědek disponuje informacemi pouze z doslechu. Není přitom uvedeno, v jaké době se měl tuto informaci dozvědět a nelze tedy zajistit svědectví osoby, která měla tvrzené vyjádření učinit. V každém případě by od zmíněného rozhovoru uplynulo přibližně 20 let. Podstatné je rovněž to, že svědek nehovoří českým jazykem. Bez kontextu nelze ani určit, kdo měl vést ony „zvláštní záznamy“. Žalovaný zdůraznil, že žádná lesní správa nebyla transformována na společnost s ručením omezením ani na jinou formu obchodní společnosti. Formou transformace na akciovou společnost řešil privatizaci části majetku původních podniků státních lesů Fond národního majetku, ale to se v žádném případě netýkalo lesních pozemků. Dále nikdy neexistovala státní lesní správa Prachatice - Vimperk. V roce 1971 došlo k rozdělení lesního závodu Boubín na lesní závod Prachatice a lesní závod Vimperk, které byly opětovně sloučeny v roce 1998,

avšak tyto útvary se neoznačovaly jako státní lesní správa. Tento pojem nebyl nikdy oficiálním označením organizačního členění státního podniku..

Žalobkyně na toto vyjádření žalovaného replikovala tak, že je předčasné tvrzení žalovaného, že svědecká výpověď navrhovaného svědka je neúčelná a nezpůsobilá vyvrátit tvrzení žalovaného. Dále upřesnila datum, kdy se svědek setkal se zástupcem ředitele Lesní správy Kubova Huť, došlo k tomu dne 21. 7. 2001. Z prohlášení svědka o skutečnostech, které se při tomto setkání od pracovníka dozvěděl, zejména že určité nemovitosti byly vyňaty z privatizačního projektu, respektive právních dispozic, pracovníci obdrželi pokyn pravidelně podávat zvláštní zprávy z důvodu možného navrácení majetku žalobkyni v restituci, je zřejmé, že jeho svědecká výpověď je způsobilým prostředkem k prokázání tvrzení žalobkyně. Skutečnost, že o existenci informací se svědek dozvěděl prostřednictvím pracovníka lesní správy, nesnižuje význam tohoto důkazního prostředku, stejně jako doba, která od setkání uplynula, případné nesprávné označení lesních správ či jiné možné nepřesnosti. Případné nejasnosti či nepřesnosti mohou být odstraněny právě provedením tohoto důkazu a jeho hodnocení v této fázi je předčasné. Zamítnutím návrhu na provedení tohoto důkazu by došlo k nepřipustnému zásahu do práv žalobkyně na spravedlivý proces.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Ministerstvu zemědělství jako povinnému subjektu byla dne 2. 9. 2011 doručena žádost žalobkyně o poskytnutí informací uvedených shora. Na tuto žádost Ministerstvo zemědělství reagovalo přípisem ze dne 15. 9. 2011 č.j. 158498/2011-MZE-12141, ve kterém je kromě rekapitulace obsahu podané žádosti uvedena toliko následující věta: „*K Vaší žádosti sděluji, že Ministerstvu zemědělství není známo, že by v předmětné věci vydávalo jakékoliv pokyny.*“ Na tento přípis žalobkyně reagovala podáním ze dne 29. 9. 2011 doručeným Ministerstvu zemědělství dne 30. 9. 2011, které je označeno jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. V podání žalobkyně rekapituluje obsah podané žádosti a obsah přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011. Následně žalobkyně uvádí, že ve smyslu ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím podává stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Žalobkyně namítá, že povinný subjekt postupoval v rozporu se zákonem a k prokázání toho, že žalobkyní požadovanou informací povinný subjekt disponuje, navrhla žalobkyně výslech svědka, který tuto skutečnost může dosvědčit. Pokud by povinný subjekt trval na tom, že žádná taková informace neexistuje, byl při vyřizování žádosti povinen postupovat v souladu se zákonem, konkrétně s ust. § 14 a následujícím zákona o svobodném přístupu k informacím, což neučinil a v důsledku toho došlo k porušení procesních práv žalobkyně. Žalobkyně proto v závěru žádá, aby ministr zemědělství přikázal povinnému subjektu, aby žádost žalobkyně vyřídil, případně aby sám věc převzal a informaci žalobkyni poskytl sám.

Následně dne 25. 10. 2011 vydal ministr zemědělství rozhodnutí č.j. 189169/2011-MZE-10000, kterým podle ust. § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 č.j. 158498/2011-MZE-12141 a toto rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministr zemědělství uvedl, že z přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 zcela zřejmě vyplývá vůle povinného subjektu neposkytnout požadovanou informaci z toho důvodu, že touto informací nedisponuje. Proto přípis představuje rozhodnutí v materiálním smyslu a lze ho napadnout rozkladem a nikoliv stížností podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto bylo podání žalobkyně posouzeno podle jeho obsahu jako rozklad.

Ministr zemědělství uvedl, že nad rámec důvodů vyjmenovaných v zákoně o svobodném přístupu k informacím lze odmítnout poskytnutí informace rovněž z faktického důvodu, tj. v případě neexistence informace. V tomto ohledu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008 č.j. 2 As 71/2007-56. Ministr zemědělství uvedl, že v daném případě Ministerstvo zemědělství žalobkyní požadované informace nemá k dispozici, přičemž žádný zákon Ministerstvu zemědělství neukládá povinnost tyto informace mít, respektive neexistovala ani neexistuje zákonná povinnost vydat žalobkyní zmiňované pokyny ohledně předmětného majetku. Ministr zemědělství dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že Ministerstvo zemědělství v dané věci provedlo standardní šetření ve všech příslušných odborech, úřadech a organizacích ve své působnosti. Rovněž bylo provedeno šetření ve státním podniku Lesy České republiky, s.p. Nicméně bylo zjištěno, že žádné pokyny ve věci právního nakládání a právních postupů udělených Ministerstvem zemědělství v letech 1993 až 2011 státnímu podniku Lesy České republiky, s.p., a jeho organizačním jednotkám, ohledně předmětného majetku nejsou ani Ministerstvem zemědělství ani státním podnikem Lesy České republiky, s.p., ani organizačními jednotkami ke dni vydání rozhodnutí evidovány. Ministr zemědělství ČR proto dospěl k závěru, že v daném případě bylo namístě, aby Ministerstvo zemědělství odmítlo žádost o poskytnutí informace z důvodu, že se jedná o informaci, kterou povinný subjekt disponuje.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně týkajícími se procesní stránky věci. V tomto ohledu je třeba nejprve posoudit charakter písemnosti Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2011 č.j. 158498/2011-MZE-12141, které je podle názoru ministra zemědělství rozhodnutím o odmítnutí informací. Zdejší soud s tímto posouzením souhlasí. V této souvislosti je možno citovat závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2008 č.j. 2 As 71/2007-56. Z tohoto rozsudku je pro posouzení projednávané věci podstatná následující pasáž:

Tento dopis nelze na straně jedné chápat jako vyhovění žádosti žalobkyně, jak se domnívá stěžovatel, neboť zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout, protože v době obdržení žádosti neexistuje, respektive ji povinný subjekt dosud nemá v dispozici, nelze ani podle názoru zdejšího soudu chápat jako vyhovění žádosti, nýbrž jako její odmítnutí. Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout z faktických příčin, je ovšem nutno vnímat jako odmítnutí žádosti, nikoli jako vyhovění, jak to interpretuje stěžovatel. (...)

Stejně tak se ovšem nelze ztotožnit ani s pohledem žalobkyně a krajského soudu, tedy s názorem, že v dané věci nebylo vydáno rozhodnutí žádné, a proto nastoupila fikce rozhodnutí negativního. (...) V situaci, kdy povinný subjekt sdělil žadateli o informace, že informaci nelze poskytnout, byť tak učinil formou dopisu, je nutno pokládat tento jeho projev vůle za rozhodnutí negativní, byť formálně nedokonalé, a nikoli pouze za právně irrelevantní dopis.

Také v tomto případě ministerstvo žalobkyni sdělilo, že informaci nelze poskytnout z faktických příčin, a z tohoto důvodu je nutno hledět na přípis ze dne 15. 9. 2011 jako na rozhodnutí o odmítnutí informace, byť jde o rozhodnutí postrádající formální náležitosti.

Žalobkyně ve svém podání označeném jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace vyjádřila s postupem Ministerstva zemědělství nesouhlas, a to jak po formální stránce (namítala absenci formálních náležitostí rozhodnutí), tak i po stránce věcné (namítala, že informace existují a poskytnout je lze). Jelikož šlo o nesouhlasnou reakci na rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, ministr dospěl ke zcela správnému závěru, že toto podání žalobkyně je nutno posoudit jako rozklad, neboť ten je jediným řádným opravným prostředkem proti vydanému rozhodnutí.

Soud k tomu poznamenává, že žalobkyně ve svém podání uvedla i věcnou polemiku s obsahem napadeného rozhodnutí a nebyla tak nijak zkrácena na svých procesních právech a nebyla jí odebrána správní instance. Ostatně ani v podané správní žalobě neuvádí žádné další věcné argumenty proti nesprávnosti rozhodnutí, než již uvedla v rozkladu. Pokud tedy ministr zemědělství v rámci projednání jejího rozkladu její námitky věcně projednal a posoudil je, byl takový postup plně v souladu se zásadou procesní ekonomie. Žalobkyně tímto postupem nebyla zkrácena na svých procesních právech a soud proto její žalobní námitky v tomto směru shledal nedůvodnými.

Soud nepřikročil k provedení důkazu výsledkem svědka navrhovaného žalobkyní, neboť dospěl k závěru, že by to v projednávané věci nemohlo přinést význam pro posouzení věci. Z toho, co žalobkyně uvádí, je zřejmé, že navrhovaný svědek sám přímo existenci žalobkyní požadovaných informací potvrdit nemůže.

Ani informace, jimiž disponuje svědek z doslechu, pak existenci žalobkyní požadovaných informací nepotvrzují. Pokud bylo svědkovi v roce 2001 sděleno, že ohledně lesních pozemků, jichž se týkala žádost žalobkyně o informace, se vedou „zvláštní záznamy“, tj. jiné záznamy než pro ostatní, již zprivatizované pozemkové soubory, pak taková informace není nijak překvapivá a nepotvrzuje existenci žalobkyní požadovaných informací. Je totiž zcela pochopitelné, že pro pozemky, které se nacházejí dosud ve vlastnictví státu, musí být vedeny jiné „záznamy“ než pro pozemky, které byly vydány v restituci či které byly jinak privatizovány. Hodnota výsledku takového svědka je tak pro posouzení této věci prakticky nulová.

V neposlední řadě pak soud musí ve shodě s žalovaným poukázat na to, že rozhovor, při němž se svědek dozvěděl skutečnosti, z nichž žalobkyně nyní dovozuje existenci jí požadovaných informací, se odehrál podle tvrzení žalobkyně před třinácti lety a v době podání její žádosti o informace od něj uběhlo již deset let. Důkazní hodnota této svědecké výpovědi je proto snížena vzhledem k časovému odstupu a dále s ohledem na možné nedorozumění plynoucí z toho, že oba aktéři rozhovoru mají jinou mateřštinu. Na řadu nepřesností v údajích, které se měl svědek při uvedeném rozhovoru dozvědět, již v řízení před soudem poukázal žalovaný.

Soud proto uzavírá, že žalobkyně ani v řízení před soudem nevyvrátila závěr žalovaného o neexistenci požadovaných informací. Z žádného právního předpisu přitom nevyplývá pro Ministerstvo zemědělství povinnost žalobkyní požadované informace mít, tedy v daném případě povinnost žalobkyní zmiňované pokyny vydávat. V tomto ohledu žalobkyně ostatně ničeho netvrdila ani v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem. Její žádost tak byla zamítnuta po právu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu